

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

11. Lumen à Christo allatum quo modo bonos à malis discernat?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

to & pestifero *antiqui serpentis* morfu perfanaret? Gratissimum illi erit memoria nostræ facellum, quin & vtilissimum. Facile Iudicium euadunt, qui Iudicis nunquam obliuiscuntur.

I X.

Multiplex porrò Iudicium est, quod Christus dedit. Primum in seipso, vt dixi, quia nemo hominum illo certius sciuit, *reprobare malum & eligere bonum*. S. Theresa voto se obstrinxit, semper id facere, quod melius esse iudicaret. Idem noui & alios fecisse, qui tamen iudicio errare potuerunt, atque id melius existimare, quod reuera melius non esset. In Christo error non habuit locum; ita igitur malum sciuit reprobare, vt nunquam non eligeret bonum, idque ipsum, quod elegerat, meritò melius esse censeretur. Maria semel *optimam partem elegisse* dicitur; Christus *omnia benè*, immò *optimè fecit*. Quo in æquissimo Iudicio, paucos habet imitatores.

Luc. 10. 42.

Marc. 7. 37.

X.

Io. 9. 39.

IIV

S. Aug. tract

44. in Ioan.

Alterum Iudicium est, inter terram bonam & malam. *In Iudicium ego in hunc mundum veni*, inquit, *vt qui non vident, videant, & qui vident, cæci fiant. Ad est, qui se putant videre, & medicum non querunt, in suâ cæcitate permaneant. Et istam discretionem scilicet vocauit iudicium, cum dixit: In Iudicium ego in hunc mundum veni, &c.* ait D. Augustinus.

XI.

Ioan. 3. 18.

IIIV

Iudicat itaq; & discernit Christus probos pariter improbosque: probos, dum illis volentibus lumen affert, quo videant Iudicem, non numaria, sed incorrupta Iudicia constituentem; cæciantque offendere terribilem Mundi Prætozem præuaricatores certissimè damnaturum; improbos autem, & cum nihil rerum diuinarum sciunt intelligantque, omnia tamen se scire arbitrantes, dum ipsâ suâ cæcitate eos damnat. *Siquidem qui credit in eum, non indicatur: qui autem non credit, iam indicatus est, quia non credit in nomine unigeniti Filij Dei. Hoc est autem Iudicium: quia lux venit in mundum, & dilexerunt homines magis tenebras, quam lucem: erant enim opera eorum mala.* Hoc secundum Dei hominis est Iudicium, quod iudicium simul indiciūque potest vocari: nam eo Iudicio indicauit, qui nam filij Dei, & filij lucis existant. Oriente sole, noctuæ & vespertiones, illico diffugiunt, & in sua se se latibula recondunt. Non sustinent enim clarum diem oculi vitiosi. Aquilæ autem, quia putres & malignos oculos non habent, sed acie sunt firmâ, in ipsum etiam meridianū solem fixissimè intuentur. Quemadmodum igitur lux, inter aquilas & noctuas, quale sit discrimen, osten-

ostendit; ita diuinum lumen, quod humani generis Reparator Mundo intulit, haud obscure patefecit, qui nam diuinorum sint mysteriorum capaces; aut qui, talparum instar, non sinant se se illuminari. Vitrum, chrysellum, aquas limpidas, gemmas, & preciosos lapillos radij lucis peruadunt ac illustrant; si in corpus opacum, si in saxum incidant, superficie tantum tenuis recipiuntur, nunquam admittuntur in interiora. Sic *Dei docibiles* omnes sinus, totum pectus pandunt, cum Deum, vel de Deo audiunt, aut legunt: filij autem huius seculi, quia obdurato sunt corde, oculos claudunt, ne videant; aures, sicut aspidēs surdæ, obdurant, ne audiant diuinam veritatem; aut si ad aures eorum salutaris sermo allabitur, cor obserant, vt non possit penetrare. Hinc non credunt, hinc iam sunt iudicati.

Præter hæc, duo Iudicia, aia tibi duo Iudicia in mentem à Seruatore reuocantur: quem, siue iudicatum aspicias, siue cogites iudicantem, meritò cõtemiscas. Quippe duo sunt aduentus Christi, in primò venit iudicandus ab hominibus, in altero, veniet homines iudicaturus. Quare in primo aduentu Iudicij nos commonefecit, Iudicium dirissimum patiendò. Quisquis enim audit, aut legit, Deum Patrem proprio suo Filio non pepercisse, sed in illo aliena peccata, tam exquisitis supplicijs castigauisse, facillè, si sibi sapit, ratiocinatur, cum Christo; *Si in viridi ligno hæc faciunt, in arido quid fiet?*

Ex ipsa igitur Cruce, de qua, non Epidaurius, sed Elysius & cælestis iste *serpens* fanat fanari cupientes, inuadit mordetque eos, qui *dilexerunt* huc vsque *magis tenebras, quam lucem*, &, quasi dormientium aures velleret, iubet tandem miseros euigilare Endymiones; præcipitium suum non videntibus clamat, vt incipiant oculos aperire, *ac nouissima providere*. Quin, sicut vipera etiam Apostoli digitum innoxio dente pupugit, ita in ligno suspensus Seruator purioris quoque vitæ mortales, ipsis cruciatibus suis, amantissimè & dulcissimè erudit, vt diuina Iudicia, de suo supplicio, discant æstimare.

Nihil ergo in tempus, aut locum peccabit, neque extra oleas, quod aiunt, vagabitur, quisquis, vel ipso Passionis Dominicæ tempore, vel vbiunque Redemptorem nostrum in cruce pendentem aspiciens, Iudicia Dei, diuinæq; trutinæ examen, aut sibi, aut lectoribus, auditoribusue suis, in mentem reuocabit. Sic reuocantur,

Io. 6. 45.

XII.

Luc. 23. 31.

XIII.

Deut. 32. 29.

XIV.